

به نام خدا

جودی دمدی و طلسم بدشانسی

مگان مک دونالد

ترجمه‌ی محبوبه نجف‌خانی

تصویرگر: پیتر اچ. ری نولدز

کتاب‌های سبز

فهرست

- ۹ ..... سکه‌ی شانس
- ۲۱ ..... خوش‌شانسی $3 \times$
- ۳۷ ..... سیاره‌ی خوش‌شانسی
- ۴۷ ..... طلسم بدشانسی
- ۵۹ ..... سکه‌ی نحس و بدشانس
- ۷۱ ..... باحالیستان
- ۸۹ ..... صورت‌فنجی‌خل و چل‌زاده
- ۱۰۳ ..... جودی دمدمی‌گره‌چران
- ۱۱۹ ..... فرار از هتل
- ۱۲۷ ..... ا - س - ت - خ - ل - ا - ص

سکه‌ی شانسی

او، یعنی جودی دمدمی، یک سکه‌ی شانسی داشت. نه یک سکه‌ی معمولی. نه یک سکه مثل بقیه‌ی سکه‌ها که عکس آبراهام لینکلن رویش بود.

یک سکه‌ی شانسی. راستی راستی!

جودی و خانواده‌اش برای صبحانه، مامان‌بزرگ لو را به رستوران دو جوجه روی تخته‌ی شناور برده بودند. استینک - خب معلوم است دیگر! - پنیک دلار نقره‌ای سفارش داد؛ پنیک‌های گرد و کوچکی به اندازه‌ی سکه‌ی یک دلاری که صبحانه‌ی موردعلاقه‌ی بیشتر بچه‌ها بود. جودی گفت: «من صبحانه‌ی مخصوص دو جوجه روی تخته‌ی شناور

می خورم و کمی عصاره‌ی ماع.»

استینک صاف نشست و پرسید: «عصاره‌ی ماع دیگر چیه؟»
جوادی اسم‌های بامزه‌ی غذاهایی را که روی فهرست
نوشته شده بود نشان داد و گفت: «مال من، دوتا تخم مرغ
روی نان تست و یک لیوان شیر گاو است.»

استینک گفت: «پس، لطفاً برای من هم یک ماع شکلاتی
بیاورید.»

جوادی به بابا و مامانش گفت: «داشتم می‌گفتم؛ مامان بزرگ
لو برای اسکیت‌بازی من را به پارک مونت‌ترشمور برد، خب؟»
مامان بزرگ لو گفت: «ما با اسکیت از کنار یکی از آن
دستگاه‌های سکه‌ای شانس رد شدیم.»

جوادی گفت: «مامان بزرگ یک سکه‌ی خیلی خیلی قدیمی
که مال سال ۱۹۷۰ بود به من داد...»

مامان بزرگ لو با لبخند گفت: «خییلی قدیمی.»

جوادی گفت: «ما سکه را توی دستگاه انداختیم و... نگاه
کنید!» بعد سکه‌ای را بالا گرفت که رویش عکس یک شبدر
چهارپر، داخل نعل اسب بود و رویش نوشته شده بود "سکه‌ی

شانس من. پارک مونت‌ترشمور ویرجینیا." استینک گفت: «اینکه سکه‌ی شانس
نیست. یک سکه‌ی کج و کوله است که
شکلش هم عجیب و غریب است. انگار ماشین از رویش رد
شده و له و لورده‌اش کرده.»

جوادی گفت: «با این حال، هنوز هم یک سکه‌ی شانس
است استینک. رویش هم درست همین را نوشته، ببین!»

استینک پرسید: «حالا چقدر بالایش پول دادی؟»

جوادی گفت: «پنجاه و یک سنت.»

— پنجاه و یک سنت! تو واسه‌ی این سکه، پنجاه و یک سنت
پول دادی؟

جوادی گفت: «سکه‌ی شانس.»

مامان گفت: «یک سکه‌ی مخصوص است. یک یادگاری.»

بابا گفت: «سوغاتی.»

جوادی همان‌طور که سکه‌اش را می‌مالید گفت: «خیال دارم
از این جور سکه‌ها جمع کنم. این کلکسیون جدیدم می‌شود.»
استینک گفت: «فکر می‌کردم قرار است کلکسیون جدیدت،